

Tanketidende!

Respons, formaning og opmuntring har det værdi?

*Betyder Respons noget?
Betyder respons noget for dig?
Får du respons for det du gør?
Er vi gode til at gi' respons?
Oplever du respons på det du kan eller gør?
Er vi gode til at modtage og anerkende en respons?*

Disse spørgsmål har huseret i mine tanker en rum tid, hvorfor?

Fordi at jeg har en længsel og et ønske om at mennesker skal oplev, at det de gør eller kan bliver anerkendt.

At de får en tilkendegivelse en respons for det de gør.

Når du ikke får respons mister du lysten og energien, Det samme sker når der peges fingre, når du oplever det igen og igen bliver du ligegyldig og gider til sidst ikke gøre noget. I nogen henseende modvillig og opgivende.

Mange mennesker oplever ofte at føle sig afvist eller ikke få en reaktion på de ting, man har sagt eller gjort. Man kender situationen hvor man har sagt, gjort et eller andet, og den anden part glemmer at forholde sig til det passerede, og taler videre om sit eget eller sin egen ide. Når jeg oplever at den person jeg taler til ikke giver respons på det jeg siger, så føler jeg mig afvist, og ved ikke om personen har hørt det jeg har sagt. Jeg bliver uinteresseret i samtalen og tænker på hvad jeg skal gøre, og begynder at høre det den anden siger med et halvt øre. Jeg gentager mig selv igen og håber denne gang på at personen giver mig en respons.

En respons er f.eks.:

Det har jeg også prøvet
Det er jeg enig i
Det vil jeg tænke over
Kan du uddybe det
Det er jeg uenig i
Fortæl mere om det
Nå, det var pokkers
Hvordan kan du holde det ud?
Det er jeg ked af at høre

Smadder godt
Tillykke med det
Det er jeg glad for at høre
Hvad synes du om det?
Er du sikker på det?
Det du har skrevet var rigtig godt
O.s.v.

En respons kunne også være følgende:

Fortælle en historie man kommer i tanke om
Give inspiration
Give råd og vejledning, hvor man kan tage det man kan bruge og smide resten væk
Stille uddybende spørgsmål og forfølge dem
Lytte og sidde og nikke, mens man ser intenst på den der fortæller, og til sidst fortælle hvad man kommer til at tænke på
O.s.v.

Når man ikke får respons, så stopper samtalen eller lysten og man føler sig tappet og man har ikke fået noget igen, men man har givet noget til den anden person, som har taget det uden at give igen.

Man kan også give en respons, der lukker modtageren ned.

Eksempler på en negativ respons:

Du fortæller, at du lige har købt en ny bluse.
Den anden svarer: "Det er en okay bluse, laver du noget kaffe."
Den, der fortæller, føler sig ligegyldig og mister lysten.

Du fortæller, at du lige har repareret din bil og det gik godt.
Den anden svarer: "Nå, det var også på tide, det har du talt om i lang tid."
Den, der fortæller, føler sig nedgjort og anklaget og beslutter inde i sig selv at holde op med at fortælle om de ting, der går godt.

Tanketidende!

Du fortæller, at du er ked af det, fordi du bliver mobbet. Den anden svarer ved at sige: "Du må også have en finger med i spillet?"

Den, der fortæller, mangler omsorg før man kan høre kritik, og føler sig derfor afvist.

Når man er sammen med et andet menneske, skal man ofte lægge mærke til om man får noget igen, og ikke bliver suget for energi i kontakten, fordi den anden ikke giver nok respons eller bidrager nok til samtalen eller fællesskabet. Men ligeledes hvis den ene part er en talende strøm af ord, som knapt giver rum for den andens modspil eller respons

Hvis man sidder og lytter til en person der giver andre skylden for problemerne, så kan man godt forstå at der kun er få, der gider lytte til denne person.

Hermed vil jeg sige at det er vigtigt at vi giver hinanden respons.

Vi har brug for formaning, her tænker jeg ikke på pegefingeren, formaning er ikke kun irettesætning, men også opmuntring til at gøre det rigtige.

Kun irettesættelse virke som negativ respons, kvæler interessen, men er den koblet med en opmuntring virker irettesættelse belærende og bliver en positiv respons.

Hvis vi ikke giver respons kan vi være årsag til at samværet, samtalen eller lysten til at fortælle en historie i mundtlig eller skriftlig form dør.

Vi har brug for at selv det der kan synes at være ubetydeligt eller små guldkorn kommer i højsæde, sæt nu at det ubetydelige Guldkorn sætter en brand i gang.

Der er brug for dig og mig, men hvis vi lukker af og bliver ligegyldige over for hinanden eller for dominerende eller frembrusende. Så kan potentiale og den enkeltes intentioner kvæles. Man kender retningen, men det kan ligesom ikke virke i os og igennem os.

Lad os derfor være opmærksom på hinanden, se det potentiale, evnen og lysten som virket i os og hinanden med positive øjne.

Vi er forskellige, har forskellige evner, men strikker vi det sammen til en enhed og respekterer forskelligheden, og sætter fokus på forståelsen af den på en positiv måde, kan forskelligheden blive styrke for enheden.

Nej vi har da vel ikke lukkede øjne, så vi ikke ser?

Nej vi lukker vel ikke vores øjne i angst for forandring i hverdagen, og tænker gid de andre gjorde lige som mig. Så vi handlede ens, talte ens o.s.v. så ville alt være lettere?

Nej vi er heldigvis ikke robotter, men kødelige mennesker på godt og ondt, som kan blive en stærk enhed. Netop hvis vi trækker på og accepterer hinandens forskellighed uden at pege fingre.

Er det ikke sådan, at hvis vi kun peger fingre og ser på hinandens forskelligheder med negative øjne, så er det ligesom et rige der er i splid med sig selv og går til grunde?

Derfor mener jeg at respons, formaning og opmuntring har værdi i vores hverdag.

Pædagog
Morten Jensen
Tårnly, Sødisebakke